

Toda ne, ne pojde dalje od roda do roda, brez konca! Zakaj ona dvigne svojo roko in pretrga nit, ki bi jo imela vezati z bodočimi! In prokletstvo tistih, ki so imele priti, se zgrne nanjo in jo uduši v svoji strahoti. In konec bo! . . .

Takrat ji je prišla prvikrat ta strašna misel.

* * *

Ko so se dopolnili dnevi, rodila se ji je hči. Ona pa je dvignila roko in zvršila je, kar se je bila namenila . . .

Metamorfoza.

Kam ste hitele, o, kam ste letele
daleč tja, daleč v brezmejno ravan!
Roke sem krilil za vami obupno,
v težkih minutah vas klical zaman.

»Pota so dolga čez temne gozdove,
goste, meglene visijo plasti;
silne doline, mogočni jezovi —
težko se najde izhod iz — noči.

»Pa smo hitele brez konca in kraja
preko jezov radovednih ušes,
preko pedantov obritih obrazov,
preko sistemov, principov, čudes.

»Ali zbežali so temni mrakovi . . .
V rajev nebeških stopile smo kras.
Plaho smo stale v prelestnih hramovih,
prameni solnca so lili na nas.

»Vse poljubile smo soke ledene,
prvo in drugo, do zadnje naprej . . .
Tam smo sesale in pile in pile
mislecev smrtnih — nesmrtnih idej.«

Hvala vam, hvala, o misli prekrasne!
Hčerke svobodnega ve ste duha.
Luči ne bojte se, borba je ljuta!
Zastor se dvigne: nov svet vas obdà.

Fran Valenčič.

Rdeče rože.

Dekle mlado kot jutranja rosa
 žanje na polju pšeničico . . .
 Na licu cveto ji rdeče rože,
 v srcu pa beli limbarji,
 po njivi za njo pa
 rdeči nageljčki . . .
 To pa niso rdeči nageljčki,
 to so kapljice srčne krvi . . .
 Tega ni kriv bil
 srp jeklen,
 tega je kriv bil
 ljubček njen.
 Po cesti je mimo njive šel . . .
 Dekle za njim je gledalo,
 v prst se je drobni vrezalo . . .

Márica II.

Pod vrbo.

1

Kraj gradú v zatišju hladnem
 vrba stoji,
 in pod njo ljubila sva tolikrat
 jaz se in ti.

In kot pesem uspavanka
 šumel je les,
 le poljubi so se čuli
 najini vmes.

2.

Pa, deklica, če bi žuborel
 tod potok globok,
 kaj bi ne bilo kmalu konec
 vseh tog in nadlog?

Šumela bi vrba kraj vodé
 kot na koru spev,
 kadar se loči duša potrta
 od zemskih rev . . .

3.

Zakaj me siliš, naj gledam spet
 v pretekle dni,
 ki so bili brez zlatega solnca,
 brez jasnih noči?

Kot mumije se mi zde, ko zdaj
 izpod vrbe jih zrem,
 ko v tvojem objemu, Kleopatra,
 Antonius mrem . . .

E. Gangl.